

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17C/94/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114210165
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2015:3114210165.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v právnej veci navrhovateľa: F. X., trvale bytom D. nad T., tohto času bytom Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Leopoldov, ul. Gucmanova 19/670, Leopoldov, zastúpený zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, ul. Piaristická 46, proti odporcovi: Slovenská republika, v konaní zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

- I. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.000 eur.
- II. Súd návrh vo zvyšnej časti z a m i e t a .
- III. Odporcovi súd náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom, ktorý bol Okresnému súdu Trenčín doručený dňa 12.05.2014, v spojení s jeho zmenou, ktorá bola pripustená uznesením súdu zo dňa 16.06.2015, proti odporcovi domáha, aby súd rozhodol o splnení povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste orgánov verejnej moci, ktoré bolo v ďalšom konaní zrušené ako nezákonné vo výške 500.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy a vo výške 200 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 200 eur od 19.04.2014 do zaplatenia z titulu náhrady majetkovej ujmy, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Tento návrh odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 2T/77/2007 zo dňa 25.09.2007 bol uznaný vinným v bodoch 1 a 2 rozsudku pre pokračovací trestný čin úverového podvodu sčasti (v bode 1) ako účastník - pomocník a v bode 3 pre prečin ublíženia na zdraví a pre prečin výtržníctva za skutky, ktoré mal spáchať v bode 1 dňa 10.09.2004, v bode 2 dňa 28.05.2004 a v bode 3 dňa 15.04.2006. Za skutky uvedené pod bodom 1 a 2 rozsudku bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 10 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do II. nápravno výchovnej skupiny. Za skutok pod bodom 3 súd upustil od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom k trestnému rozkazu Okresného súdu Trenčín, sp.zn. OT/19/2006 zo dňa 08.08.2006.

Proti tomuto rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica navrhovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie. O odvolaní navrhovateľa rozhodoval na verejnom zasadnutí Krajský súd v Trenčíne dňa 12.01.2010, ktorý po preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil žiadne chyby odôvodňujúce podanie odvolania a ani odvolaním vytýkané chyby, v dôsledku čoho dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. V obsahu odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.01.2010,

sp.zn. 2To/127/2007, na str. 4, odvolací súd konštatoval, že nezistil žiadne pochybenia v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku uvádzané navrhovateľom v odvolaní.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21.10.2008, sp.zn. 4T/118/08, právoplatným dňa 21.10.2008, bol navrhovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Vo výroku o treste tohto rozsudku Okresný súd Bratislava II podľa § 37 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, keďže tresty odňatia slobody spolu na 24 mesiacov nepodmienečne uložené skoršími trestnými rozkazmi Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T/102/04 zo dňa 01.10.2004, právoplatný dňa 15.02.2006 a sp.zn. 0T/19/06 zo dňa 08.08.2006, právoplatný dňa 08.08.2006, sú dostatočné. Trest odňatia slobody právoplatne uložený navrhovateľovi vyššie uvedenými trestnými rozkazmi Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T/102/04 a sp.zn. 0T/19/06, navrhovateľ riadne vykonal v období od 07.08.2006 do 06.08.2008.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.01.2010, sp.zn. 2To/127/2007 navrhovateľ napadol dovolaním zo dňa 29.10.2010, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia a zastavenia trestného stíhania. Rovnako tiež vyslovenia porušenia zákona v neprospech poškodeného navrhovateľa. V dovolaní navrhovateľ namietal, že odo dňa 21.01.2010, kedy nastúpil na výkon trestu odňatia slobody uložený mu rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/77/2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/127/2007 v trvaní 3 roky a 10 mesiacov, vykonáva trest odňatia slobody na podklade nezákonného rozhodnutia súdu s odôvodnením, že napriek tomu, že Krajský súd v Trenčíne v čase rozhodovania o odvolaní navrhovateľa mal vedomosť o rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21.10.2008, sp. zn. 4T 118/08, právoplatný dňa 21.10.2008, napadnutý rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25.09.2007, sp. zn. 2T/77/2007 s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1 písm. e) Trestného zákona nezrušil a trestné konanie vedené proti navrhovateľovi nezastavil. O tomto dovolaní rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí dňa 23.02.2011 v Bratislave. Dovolací súd rozsudkom zo dňa 23.02.2011, sp. zn. 3Tdo 52/2010 vyslovil, že napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.01.2010 sp. zn. 2To 127/2007 bol vo vzťahu k poškodenému porušený zákon v ustanovení § 89 ods. 19, ods. 20 zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, § 9 ods. 1 písm. e) Trestný poriadok, § 281 ods. 1 Trestný poriadok a zrušil predmetné uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.01.2010, sp. zn. 2To/127/2007 v celom rozsahu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Zároveň prikázal Krajskému súdu v Trenčíne, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol. Najvyšší súd Slovenskej republiky navrhovateľa nevzal do väzby a dospel k záveru, že sú dané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože došlo k porušeniu zákona. Konštatoval, že s odkazom na § 89 ods. 19, ods. 20 Trestného zákona je nespochybniteľné, že protiprávne konanie obvineného, ktorého sa dopustil dvoma dielčimi skutkami spáchanými 28.05.2004 a 10.09.2004, a pre ktoré bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 10 mesiacov, tvorí čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu úverového podvodu, ktorého sa dopustil dňa 22.09.2004 a pre ktoré bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21.10.2008, sp.zn. 4T/118/2008 a teda, že v čase rozhodovania Krajského súdu v Trenčíne dňa 12.01.2010 existovala prekážka právoplatne rozhodutej veci v zmysle § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, ktorú predstavoval rozsudok Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 4T/118/2008 zo dňa 21.10.2008 o existencii, ktorej Krajský súd v Trenčíne preukázateľne mal vedomosť.

Po zrušení dovolaní napadnutého uznesenia, Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 20.10.2011, sp. zn. 2To/32/2011 s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho závery rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku, § 320 ods. 1, písm. c) Trestného poriadku, § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine za skutky uvedené v bode 1 a 2 a uloženom treste odňatia slobody, ako aj výrok o náhrade škody rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25.09.2007 sp. zn. 2T/77/2007 s tým, že trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi pre skutky obžaloby Okresnej prokuratúry Považská Bystrica zo dňa 21.05.2007, sp. zn. 1 Pv 550/2006 uvedené v bode 1, 2 právne kvalifikované ako pokračujúci trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, 3 Trestného zákona, sčasti ako účastník podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 zastavil.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti je podľa navrhovateľa zrejmé, že rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/127/2007, ktorým tento súd zamietol odvolanie navrhovateľa proti rozsudku

Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 2T/77/2007, na podklade ktorých navrhovateľ vykonával trest odňatia slobody v čase od 21.01.2010 do 23.02.2011, t. j. 13 mesiacov a 2 dní v II. nápravno-výchovnej skupine nebolo zákonné. V tejto súvislosti poukázal na (uznesenie NSSR sp.zn.4MCdo/20/2009). Navrhovateľ vykonal tento trest odňatia slobody bez akéhokoľvek zákonného podkladu, ktorým by bolo právoplatné a zákonné rozhodnutie súdu o treste, čím došlo k neoprávnenému a bezdôvodnému zásahu do Ústavou Slovenskej republiky chráneného práva navrhovateľa na osobnú slobodu.

Závažnosť tohto zásahu do práv a právom chránených záujmov navrhovateľa umocňuje skutočnosť, že Krajský súd v Trenčíne vydal predmetné uznesenie napriek tomu, že mal vedomosť, resp. musel mať vedomosť, o existencii prekážky právoplatne rozhodnutej veci, pretože predseda senátu Krajského súdu v Trenčíne si pri určení termínu odvolacieho konania už dňa 02.12.2009 vyžiadal odpis registra trestov navrhovateľa a tento bol vyhotovený dňa 09.12.2009 a bol aj súčasťou spisu na č. I. 493. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne bolo vážne zasiahnuté do osobnej slobody navrhovateľa, čo zanechalo negatívne dôsledky na jeho osobnom, rodinnom a spoločenskom živote. V dôsledku nezákonného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne bol navrhovateľ obmedzený na osobnej slobode počas 398 dní v ústave so stredným stupňom stráženia, v dôsledku čoho mu vznikla škoda na majetku a takisto aj nemajetková škoda.

Uloženie trestu si navrhovateľ nespôsobil sám, v predmetnej veci nedošlo k zahladeniu odsúdenia ani k zmierneniu resp. odpusteniu trestu, rovnako nešlo ani o prípad v zmysle § 211 Trestného poriadku, zmier nebol uzavretý a nejde ani o ostatné prípady v zmysle § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z.. V dôsledku toho je nespochybniteľné, že nárok navrhovateľa na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.01.2010, sp.zn. 2To/127/2007 vznikol a je dôvodný.

Navrhovateľovi vznikla škoda na majetku vo výške 200 eur, pozostávajúca z nákladov na poštové známky, čisté papiere, poštové obálky, zošity a písacie potreby, ktoré mu počas celej doby výkonu trestu odňatia slobody na podklade nezákonného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zasielali blízki príbuzní z peňažných prostriedkov našetrených navrhovateľom, ktoré mal uložené doma. Otec navrhovateľa a družka navrhovateľa takto pravidelne raz za mesiac zasielali navrhovateľovi do výkonu trestu odňatia slobody písacie potreby, a to: 2x mesačne písacie pero v sume cca. 0,12 eur, t.j. 3,12 eur, 2x mesačne linajkový zošit formátu A4, 60 list v sume cca. 0,69 eur, t.j. 17,94 eur, poštové známky v hodnote 0,65 eur v počte 20-30 kusov mesačne, t.j. 169 eur až 253,50 eur.

Vzhľadom na závažnosť zásahu do ústavne garantovaného práva poškodeného, nemožno len samotné konštatovanie porušenia práva Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 23.02.2011, sp.zn. 3Tdo 52/2010, považovať za dostatočné. Preto si poškodený navrhovateľ uplatňuje podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500.000 eur, a to za 398 dní odňatia slobody, počas ktorých navrhovateľ vykonával trest odňatia slobody na základe nezákonného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť byť prítomný pri svojej družke počas jej tehotenstva a najmä možnosť byť prítomný pri narodení svojho prvorođeného syna a s týmto prežiť jeho prvé dni života. Syn navrhovateľa sa narodil dňa 29.09.2010. Navrhovateľ nastúpil výkon trestu odňatia slobody na základe nezákonného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne dňa 21.01.2010 a tento vykonával až do 23.02.2011 teda takmer počas celého obdobia tehotenstva družky navrhovateľa, počas narodenia svojho syna a jeho prvých mesiacov života. Zmarenie možnosti poškodeného ako otca tešiť sa zo svojho novonarodeného syna, tomuto byť nablízku, vidieť jeho prvý úsmev, počuť jeho plač nemožno už ničím nahradiť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28.05.2013, sp. zn. 8Co/175/2012 a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12.12.2012, sp. zn. 7Cdo 145/2011.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že osobná sloboda je základný atribút demokratickej spoločnosti. Zákony štátu (bezpečnosť, vymožitelnosť práva, udržanie verejného poriadku, náležitý výkon trestnej spravodlivosti), musia byť v primeranej rovnováhe s právom na osobnú slobodu. Pokiaľ to štát, resp. orgány verejnej moci nezabezpečia, pôjde z ich strany o "denegatio iustitiae" (odopretú spravodlivosť). Náhrada škody by mala byť pritom taká vysoká, aby mohla splniť úlohu odškodňovaciú, nielen symbolickú. Náhrada škody by mala predstavovať "spravodlivé zadosťučinenie" a zahŕňať peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy (morálnu ujmu) ako i iné formy zadosťučinenia (napr. verejné ospravedlnenie, uverejnenie zrušujúceho rozsudku a stručného znenia odôvodnenia a pod.). Morálna ujma zahŕňa ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, spôsobenú poškodením dobrej povesti v

dôsledku morálneho utrpenia, spôsobenú negatívnym zásahom do rodinného a spoločenského života v prípade nezákonného výkonu trestu odňatia slobody.

Takisto poukázal aj na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, najmä na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/185/2011, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo dňa 07.07.2010, sp. zn. 6C/164/2008, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu škody vo výške 120.000 eur s prísl. s odôvodnením, že nezákonným trestným stíhaním žalobcu, dovŕšeným uložením trestu odňatia slobody, ktorý žalovaný sčasti vykonal, sa vážne zasiahlo do jeho osobnej slobody, dobrej povesti a zanechalo negatívne dôsledky v jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom a v neposlednom rade aj v jeho pracovnom živote. V danom prípade bol žalobca vo výkone trestu odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov. Navrhovateľ bol vo výkone trestu odňatia slobody na základe nezákonného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne 398 dní, teda 13 mesiacov a 2 dní v ústave so stredným stupňom stráženia.

Navrhovateľova žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky posúdená ako nedôvodná.

Zástupcovi odporcu bol návrh doručený dňa 09.07.2014. Dňa 30.04.2015 bolo súdu doručené písomné podanie zástupcu odporcu, v ktorom uviedol, že s návrhom navrhovateľa nesúhlasí. Odporca je toho názoru, že navrhovateľ si uloženie trestu zavinil sám najmä tým, že v konaní pred Okresným súdom Považská Bystrica sám uznal svoju vinu, keď na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o tom, že je vinný zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu obžalobou, pričom okresný súd obžalovanému položil podľa § 257 ods. 4 a § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku otázky, či rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, či bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby, či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu, či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu a či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v návrhu dohody o vine a treste kvalifikuje ako určitý trestný čin, a potom, čo navrhovateľ ako obžalovaný odpovedal na všetky vyššie uvedené otázky kladne. Súd prvého stupňa uznesením vyhlásenie obžalovaného prijal a tiež rozhodol, že nevykoná dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal skutok a vykoná len dôkazy súvisiace s nepriznaným skutkom, výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia. Keďže navrhovateľ na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, ktoré už nemôže napadnúť odvolaním a nakoľko prokurátor nepodal proti tomuto rozsudku odvolanie, odvolací súd v konaní sp.zn. 2To/127/2007 nemohol už preskúmať výrok o vine. V danom prípade práve takéto prehlásenie navrhovateľa o vine pred Okresným súdom Považská Bystrica v konaní sp.zn. 2T/77/2007 bolo prekážkou veci rozhodnutej pre Okresný súd Bratislava II v konaní sp.zn. 4T/u8/2008 a nie naopak. Okresný súd Bratislava II mal vyčkat' na právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 2T/77/2007 zo dňa 25.09.2007 a až následne rozhodnúť. Odhliadnuc od uvedeného, ak aj v rámci odvolacieho konania krajský súd v konaní sp.zn. 2To/127/2007 o odvolaní obžalovaného síce vyžiadal aktuálny odpis z registra trestov, z ničoho nevyplývalo, že by sa vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Bratislava II malo jednať o pokračujúcu trestnú činnosť, keď sám navrhovateľ takúto skutočnosť v odvolaní nenamietal, práve naopak vyslovil názor, že skutok pod bodom 1/ a 2/ napadnutého rozsudku by mal byť posúdený ako dva samostatné skutky. Obsah odpisu z registra trestov navrhovateľa, kde bolo uvedené odsúdenie Okresným súdom Bratislava II, neukladal odvolaciemu súdu vykonať stranami nenavrhnutý listinný dôkaz a prečítať rozhodný obsah spisu Okresného súdu Bratislava II. Je nepochybné, že z odpisu z registra trestov nie je možné zistiť rozhodné skutočnosti pre právne posúdenie pokračovacieho trestného činu. Takéto rozhodné skutočnosti, ako podklad pre rozhodnutie, môže súd získať jedine vykonaním listinného dôkazu (príslušného súdneho spisu) zákonným spôsobom a vyhodnotením vykonaného dôkazu, na vykonanie ktorého dôkazu, však nedala žiadna strana návrh. Zavinenie navrhovateľa ďalej spočíva v tom, že v čase rozhodovania Okresného súdu Bratislava II dňa 21.10.2008 rozsudkom sp. zn. 4T/118/2008 navrhovateľ mal vedomosť o tom, že bol Okresným súdom Považská Bystrica dňa 25.09.2007 pod sp.zn. 2T/77/2007 vyhlásený odsudzujúci rozsudok, o ktorom neskôr v odvolacom konaní rozhodoval Krajský súd v Trenčíne dňa 12.01.2010 pod sp.zn. 2To/127/2007, teda už v čase rozhodovania vo veci Okresným súdom Bratislava II mal navrhovateľ vedomosť o tom, že sa dopustil pokračovacej trestnej činnosti aj vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica. Túto skutočnosť však navrhovateľ pred Okresným súdom Bratislava II v konaní sp. zn. 4T/118/2008 neuviedol. Podľa ustálenej súdnej praxe, prezentovanej v rozhodnutí R 27/1971, na

aktuálnosť ktorej poukazujú aj komentáre k súčasnemu Trestnému zákonu, pri ukladaní súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona musí byť skorší odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine páchatel'a právoplatný. Ak ešte tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, súd rozhodujúci neskôr, vyčká s rozhodnutím, kým skorší rozsudok nenadobudne právoplatnosť. Vychádzajúc z uvedenej judikatúry bol odvolací súd oprávnený predpokladať, že ostatné všeobecné súdy budú postupovať podľa ustálenej súdnej praxe, teda vyčkajú na právoplatnosť odsúdenia Okresným súdom Považská Bystrica za činy, za ktoré by mohol byť ukladaný súhrnný trest, teda spoliehať sa na to, že ostatné súdy arbitrárnym spôsobom nevybočia z tejto aktuálnej ustálenej súdnej praxe.

Zástupca odporcu ďalej uviedol, že súd v konaní podľa ustanovení nového Trestného poriadku už nemá vyhľadávaciu povinnosť, (táto povinnosť zostala len orgánom činným v trestnom konaní, ktorým nie je súd). Absencia vyhľadávacej povinnosti súdu v trestnom konaní nepochybne vyplýva zo zásady kontradiktórnosti trestného procesu pred súdom. Táto zásada kladie dôkazné bremeno na strany konania, vrátane navrhovania dôkazov, ktoré majú byť vykonané. Zavedenie zásady kontradiktórnosti do trestného procesu výrazne ovplyvnilo aj prieskumnú povinnosť odvolacieho súdu, ktorá je z hľadiska rozsahu zákonom obmedzená len na napadnuté výroky rozsudku a na ne obsahovo nadväzujúce výroky. Z uvedeného dôvodu je tohto názoru, že odvolací súd v prejednávanom prípade nepostupoval v rozpore s ustanovením § 2 ods. 11 Trestného poriadku, ak nevyhľadal a nevykonal stranami nenavrhnutý listinný dôkaz (spis Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/118/2008), jedine vykonaním ktorého zákonným spôsobom by mohol dospieť ku skutkovým a právnym záverom, na základe ktorých bolo zrušené jeho rozhodnutie v dovolacom konaní. Uvedené závery odporca považuje za podstatné pri posúdení, či navrhovateľovi vôbec vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste podľa § 8 zákona č. 514/2003 Z.z.. Aj keď právna úprava trestného procesu dáva obvinenému možnosť brániť sa spôsobom, aký uzná za vhodný, tomuto právu na druhej strane zodpovedá neoddeliteľná povinnosť niesť všetky následky za spôsob zvolenej obrany. S poukazom na uznávanú zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, v dovolacom konaní pred rozhodnutím odvolacieho súdu, navrhovateľovi objektívne nič nebránilo podľa § 311 ods. 4 Trestného poriadku doplniť svoje odvolanie o novú skutočnosť, teda že bol medzčasom právoplatne odsúdený Okresným súdom Bratislava II v rozpore s vyššie uvedenou ustálenou súdnou praxou, ktoré odsúdenie by mohlo tvoriť prekážku rozhodnutej veci, eventuálne by mohlo predstavovať dôvody pre uloženie súhrnného trestu. Navrhovateľ v rámci svojho práva mal reálnu možnosť navrhnúť vykonanie dôkazu v dovolacom konaní k tejto skutočnosti, ktorá nastala po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, avšak pred rozhodnutím odvolacieho súdu o jeho odvolaní. Ak navrhovateľ túto možnosť v rámci svojej obrany v dovolacom konaní nevyužil a využil ju až v rámci dovolacieho konania, pri rešpektovaní zásady bdelym patrí právo a neznalosť zákona neospravedlňuje, bol zrejme uzrozumený s následkami spôsobu zvolenej obrany. Napokon je tiež z hľadiska celého prípadu a uplatňovanej ujmy žalobcom nutné podotknúť, že tento bol niekoľko mesiacov po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a po prepustení z výkonu trestu na základe podozrenia zo spáchania závažnej trestnej činnosti vzatý do väzby v inej trestnej veci, túto vykonával od 27.9.2011, pričom rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. IT/29/2012 zo dňa 30.5.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 3To/97/2012 zo dňa 18.10.2012 bol navrhovateľ uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody na 6 rokov, pričom skutok, za ktorý bol navrhovateľ odsúdený, spáchal dňa 26.9.2011. Odporca má v zmysle vyššie uvedeného za to, že navrhovateľovi právo na náhradu škody nevzniklo, keďže si odsúdenie zavinil sám.

K návrhom uplatnenej majetkovej škode uviedol, že navrhovateľ ako poškodený je povinný vznik škody preukázať v súdnom konaní, a preto ho zaťažuje dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla. Navrhovateľ doposiaľ nepreukázal, že mu škoda skutočne vznikla, keďže nepreukázal, že reálne došlo ku zmenšeniu jeho majetku o sumu 200 eur.

K návrhom uplatnenej nemajetkovej ujme uviedol, že samotné rozhodnutie o treste bez ďalšieho nemá automaticky za následok vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Priznanie zadosťučinenia v peniazoch súdom predpokladá splnenie zákonnej kvalifikovanej podmienky, t.j. že iba samotné konštatovanie porušenia práva sa v konkrétnom prípade javí nepostačujúcim, a že nemajetkovú ujmu nie je možné uspokojiť inak (ospravedlnením či zverejnením rozhodnutia, v ktorom bolo konštatované porušenie práva a pod.). Prípustnosť peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je inštitútom výnimočného druhu a nastupuje vždy až potom, keď sa morálne zadosťučinenie ukázalo buď celkom, alebo sčasti nedostatočným. Určenie výšky peňažnej náhrady pri

splnení podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je síce predmetom voľnej úvahy súdu, nie však ľubovoľnou. Pri svojej úvahe musí prihliadnuť najmä na osobu poškodeného (jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje), závažnosť ujmy a na okolnosti jej vzniku a závažnosť následkov v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení poškodeného. Dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritériá pre určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného. Navrhovateľ sa domáha premrštenej sumy náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 500.000 eur, ktorá je jednak v rozpore s ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. a je absolútne neodôvodnená a neprimeraná. Pre prípad, že by súd napriek uvedeným skutočnostiam uvažoval o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľovi, odporca uvádza, že v okolnostiach danej veci možno uzavrieť, že konštatovanie porušenia práva (obsiahnuté v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/52/2010 zo dňa 23.02.2011) je vzhľadom na osobu navrhovateľa a jeho predchádzajúcu a nasledujúcu trestnoprávnú minulosť a skutočnosť, že si uloženie trestu zavinil sám, dostatočným zadosťučinením a v danom prípade aj plnohodnotnou formou morálnej kompenzácie. K úrokom z omeškania uviedol, že navrhovateľ v žalobe požaduje aj úroky z omeškania vo výške 5,25 % od 19.04.2014 do zaplatenia. Nárok na úrok z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy je uplatnený nesprávne, keďže povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 1998, sp.zn. 1Co 15/97, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, pod por. č. 45/2000; podobne aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/185/2011 zo 14.03.2012.

V písomnom podaní zo dňa 11.08.2015, označenom ako Stanovisko k priebehu konania právny zástupca navrhovateľa na doplnenie svojej argumentácie uviedol, že odporca opakovane v priebehu konania neuznáva žalobcom uplatnený nárok aj z dôvodu, že "navrhovateľ si zavinil uloženie trestu sám" bez toho, aby bližšie uviedol ako

konkrétne si mal navrhovateľ sám zaviniť uloženie trestu, najmä vzhľadom k tomu, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) o vine a treste za spáchaný trestný čin rozhoduje výlučne súd. Navyše naplnenie niektorého z dôvodov uvedených v § 9 Trestného poriadku musí tak súd ako aj orgán činný v trestnom konaní skúmať obligatórne prvotne. Námieta odporcu, že navrhovateľ sám iniciatívne neinformoval Krajský súd v Trenčíne o svojom odsúdení v Bratislave, je vo vzťahu k predmetu tejto právnej veci celkom zjavne bez významu, keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 23.02.2011 jasne popísal pochybenie a aj označil vinníka, Krajský súd v Trenčíne, pričom navrhovateľovi nedá nepoukázať na skutočnosť, že hoci Krajský súd v Trenčíne mal vedomosť o naplnení prekážky trestného stíhania "res iudicata" v zmysle § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, už dňa 09.12.2009 vydal príkaz na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody a dňa 21.01.2010 aj prikázal dodať navrhovateľa do výkonu trestu odňatia slobody. Odhliadnuc od nezlomného, permanentného podávania podaní úradom a orgánom ochrany zákonnosti, ale aj ďalším osobám (napr. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, dozorujúca prokurátorka, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, prezident Slovenskej republiky, sudcovia s právnou vecou dotknutí, atď.) navrhovateľ nielenže vyčerpal všetky dostupné riadne opravné prostriedky, ale aj mimoriadne opravné prostriedky. Navrhovateľ nepopiera, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody bol vzatý do väzby pre podozrenie zo spáchania inej trestnej činnosti, spáchania trestného činu lúpeže, pričom za tento skutok bol uznaný vinným a bol mu uložený trest odňatia slobody. Avšak spáchanie uvedeného skutku bolo možné očakávať ako dôsledok nezákonného držania v treste odňatia slobody, nakoľko sa navrhovateľ ocitol na periférii spoločnosti ako z hľadiska ekonomického, tak aj sociálnych väzieb. Nezákonná "represia", ktorú bol navrhovateľ nútený vykonávať samozrejme nemohla plniť po jej vykonaní preventívnu funkciu, práve naopak, deprivácia a frustrácia z nezákonného obmedzenia a odňatia osobnej slobody vyvoláva opačný efekt. Rovnako bez existencie ekonomických rezerv nebol schopný sa začleniť opätovne do spoločnosti. Pred začatím nezákonného výkonu trestu odňatia slobody navrhovateľ vykonával trest odňatia slobody naposledy v roku 2008. V tom čase navrhovateľ dosiahol vek, kedy zažíval osobnú sebareflexiu v súvislosti so svojím predchádzajúcim životom. Uvedomoval si nevyhnutnosť podstúpenia osobnej premeny, čo sa premietlo do vedenia riadneho života viac ako rok po ukončení výkonu trestu odňatia slobody v roku 2008. Utužoval si vzťah s rodičmi, poskytoval im potrebnú pomoc. Našiel si priateľku, s ktorou si vybuďoval vážny, citovo silný vzťah. Uvedené bolo postupným výsledkom procesu odkláňania sa navrhovateľa od dráhy podstatných pochybení, pričom z uvedeného aj postupne vzplanula gravidita priateľky Petry. Práve tehotenstvo mohlo definitívne zavrieť pozitívnu premenu navrhovateľa. V prípade absencie justičného omylu v navrhovateľovom

prípade, by prežívanie tehotenstva navrhovateľa a následné umožnenie výchovy a starostlivosti o jeho syna, mohlo navrhovateľov pozitívny životný reštart ešte umocniť. Uvedené potvrdzujú aj nasledovné výskumy: Výskumníci z Oregon State University (OSU) vyhodnotili viac ako 200 riskantných mužov, ktorý holdovali alkoholu, tabaku a marihuane a stali sa otcami. Výskum ukázal, že otcovstvo je nezávislým faktorom, ktorý výrazne znížil užívanie alkoholu, tabaku, marihuany a celkovo kriminalitu. Štúdia Northwestern University zistila, že muži sú biologicky stavaní na výchovu potomkov. Je to spôsobené znížením testosteronu. Výsledkom je zistenie, že zníženie testosteronu má pozitívny vplyv na otca, ktorý je schopný lepšej starostlivosti o dieťa. Známymi účinkami testosteronu je zvýšená agresivita u mužov. Snaha kohokoľvek o aspoň chvíľkovú empatiu situácie, keď sa navrhovateľ z listu dozvedá o svojej roly otca, prinesie pochopenie tragického náboja celej situácie. Najmä však nejde o nutnosť psychického zrovnania sa navrhovateľa s jedným významným momentom, ale každodenné ustávanie pocitu zmeškania jedinečných chvíľ a každého nového dňa v období partnerkinho tehotenstva a každodenný boj s pocitom mužského zlyhania, vzhľadom na neschopnosť byť Petre fyzickou oporou, partnerskou, ekonomickou. Navrhovateľovo novovytvorené zázemie pre jeho budúce "fungovanie" a šťastie, jeho vlastná rodina, sa rozplynulo v prachu. V rámci straty vznikajúcej rodiny, bola navrhovateľovi vzatá možnosť vychovávať svoje dieťa, čo je činnosť výrazne zadosť učiňujúca a dodáva jedincovi pocit zmysluplnosti života. Životná etapa, kedy človek odovzdáva svoje skúsenosti, presvedčenia a lásku ďalej. Priestor pre odovzdávanie základných životných skúseností, duchovného bohatstva, kultúrneho i sociálneho cítenia. Tieto emócie a ich dôležitosť pre jedinca sú o to výraznejšie, keď sa jedná o prvé dieťa. Skutočnosť absencie otca pri počiatkovej výchove môže indikovať potencionálne problémy v budúcnosti. Vyrastanie dieťaťa bez otca v každom dieťati zanechá určitú stopu, udržiavanie väzieb s ním má dieťaťu umožniť mať lepší a komplexný pohľad na život a pochopiť rolu muža a otca v spoločnosti. Úloha otca svojou prítomnosťou v prostredí, v ktorom sa dieťa vyvíja, tvorí pevný základ pre rozvoj osobnosti, predstavuje dôležitý element v normálnom vývoji a v citovom dozrievaní dieťaťa. Priateľka navrhovateľa dlhodobo vzdorovala nepriazni spôsobenej nezákonnou väzbou jej partnera a otca jej dieťaťa. V listoch mu vyznáva lásku, vykresľuje mu pocity cnenia po jeho osobe a pod..

Nezákonný výkon trestu naštrbil aj navrhovateľove ďalšie väzby s jemu blízkymi ľuďmi, a to rodičmi. Vzťah navrhovateľa a jeho rodičov bol vždy veľmi intenzívny, v čase jeho pobytu na slobode im vypomáhal najmä formou zabezpečovania liekov, pomoci pri riadnom zabezpečení chodu domácnosti, chodil k nim často s priateľkou na návštevu. V období odlúčenia navrhovateľa od svojich blízkych skrz nezákonného výkonu trestu ťaživo znášal znemožnenie starostlivosti o svojich blízkych, prežíval strach, či si bežné potreby budú schopní výlučne svojpomocne zabezpečiť. Návštevy rodičov v ústave, v ktorom bol umiestnený v rámci výkonu, razantne odmietol, keďže by sa následne cítil horšie.

Osobný ako aj písomný kontakt navrhovateľa s jeho rodičmi bol zanedbateľný, a to však nie pre ich nevôľu, ale pre objektívne jestvujúce prekážky. Rodičia navrhovateľa v danom čase prežívali ťažké životné situácie. Odzrkadlilo sa to na zdravotnom stave matky, ktorá bola nútená pracovať nad svoje limity, len aby sa dokázala postarať o chorého manžela. Otec navrhovateľa po prekonaní mozgovej príhody má obmedzenú pohyblivosť a už samotné písanie listov mu robilo ťažkosť. Matka navrhovateľa je pracovne veľmi vyťažená, nútená robiť aj počas víkendov. Uvedené komplikácie ako aj iné dôležité momenty v živote jeho rodičov mu opisovala vtedajšia partnerka navrhovateľa, Petra. Z vrúcneho vzťahu rodičov a syna sa stal, rovnako ako v predchádzajúcom partnerskom prípade vzťah úplne rozštiepený.

Samozrejme, v sociálnej sfére obvineného vyhasli aj väzby s ďalšími ľuďmi, avšak tieto je schopný prekonať. Otázka priorit človeka je veľmi individuálna, každý človek má určité základné piliere, na ktorých zakladá svoj život, svoju budúcnosť a svoje šťastie. Práve tieto základné piliere tvoria pre človeka opornú kostru jeho mentálneho stavu, zmyslu života. Sú však prípady, kedy sa životy postavené na týchto pilieroch ničia na základe externého vplyvu. Paradoxný je však prípad, kedy je ničivým externým vplyvom práve ten systém, ktorý ich má chrániť. Aj v prejednávanej veci deštrukciu značnej časti vnútorného sveta navrhovateľa vykonal justičný aparát svojou mocou. Navyše, priateľka navrhovateľa skrz ich vzájomného odlúčenia navrhovateľa ako partnerka opustila. Pro futuro tu existuje silný predpoklad ochladnutia vzťahových väzieb aj medzi žalobcom a jeho synom a aj skutočnosti, že bude ako otec zavrhnutý. Uvedené je najbolestivejšou a najhlbšou jazvou z celého počtu následkov zapríčinených nezákonným odňatím osobnej slobody. Navrhovateľ si nestihol ani poriadne založiť rodinu a už ju má rozvrátenú.

Krivdy v podobe nezákonného obmedzenia osobnej slobody boli spôsobené navrhovateľovi nie vlastnou vinou, ale aparátom, ktorého symbolom je spravodlivosť, a to v čase, kedy dôvera osôb podrobených jurisdikcii slovenských súdov je riadne naštábená. Napriek tomu, že akékoľvek finančné odškodnenie nemôže napraviť uvedené postavenie navrhovateľa v spoločnosti, aspoň z časti má byť vyjadrená sankcia štátu za postup voči navrhovateľovi, ktorý nebol v súlade so zákonom tohto štátu. Efektívny justičný systém je nevyhnutným aspektom každej demokracie. Prvok, ktorý má predstavovať oporu pre občanov, vytvárať záruku spravodlivosti a pocit bezpečia. Na Slovensku však čelíme výraznému problému v oblasti justície, a teda nedôvere občanov v správnosť jej fungovania. To znamená že slovenská justícia má problém vlastnou rozhodovacou činnosťou kreovať efektívny a spravodlivý súdny systém, pričom práve prejednávajúca kauza prikladá ďalšie drevené poleno do ohníka obáv občanov, keďže tento prípad afirmuje, že ich obavy stoja na faktickom základe, a teda, že sú opodstatnené. Prípad, kedy slovenská justícia zničila životy a budúcnosť členom mladej, vznikajúcej rodiny, je priam odstrašujúci a pridáva občanom na obavách. Práve z tohto titulu je potrebné urobiť rozhodnutie, ktoré ukáže, že spravodlivosť existuje, a že za chyby sa platí. Inú formu ako peňažnú náhradu nemateriálnej ujmy zákon nepozná, pričom tento spôsob je definovaný práve ako vyššia forma odškodnenia. Aj napriek skutočnosti, že dni strávene nezákonne vo výkone trestu už nikto nevráti, tak isto zabránenie prežitia pôrodu a dospievania vlastného dieťaťa je veľmi dôležité aspoň čiastočne nahradiť. Týmto krokom sa zabráni vzniku precedensu, kedy výrazné zlyhanie a porušenie ľudských práv ostalo bez potrestania. Takéto rozhodnutie by slovenskej justíciou pripomínalo a upozorňovalo by ju, že je potrebná väčšia dôslednosť v práci s efektom vylúčenia chýb pri obmedzení osobnej slobody, čo je jedným z najhorších zásahov od osobnej integrity človeka. Navrhovateľovo obmedzenie osobnej slobody je pre neho menej podstatným aspektom celej vzniknutej kauzy, a to aj napriek ťaživej skutočnosti vykonávania nezákonného trestu odňatia slobody 398 dní nezákonne. Navrhovateľ bol zlomený dlhodobou bezvýslednosťou v dovolávaní sa nápravy pochybenia justičného orgánu, pričom na toto neprestajne poukazoval, recentne je zdecimovaný jeho následkami. Samotné konštatovanie porušenia práva za daných skutkových okolností, najmä konzekvencií vzniknutých navrhovateľovi v dôsledku nezákonnej väzby a jeho osobných vízií v ďalšom živote určite nie je postačujúcim a má byť mementom a zároveň plniť odstrašujúcu funkciu do budúcnosti.

Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávaní odvolal na skutočnosti uvádzané v písomnom vyhotovení návrhu a písomnom stanovisku. Na doplnenie uviedol, že súd sa v tomto konaní nemôže zaoberať zákonnosťou alebo nezákonnosťou zrušeného rozhodnutia. To skonštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí. Navrhovateľ v trestnom konaní nebol oslobodený spod obžaloby, jeho trestné stíhanie bolo zastavené. Súd, by mal prihliadnuť na okolnosti, za ktorých bol navrhovateľ vzatý do výkonu trestu odňatia slobody. Práve pre tieto okolnosti, teda že navrhovateľ nepredpokladal, že bude dodaný do výkonu trestu ihneď, neexistuje žiadny priamy dôkaz o výške majetkovej škody. Je tu však nepriamy dôkaz, ktorým je početná korešpondencia navrhovateľa z výkonu trestu s jeho bývalou družkou. Nemajetková ujma 500.000 eur by mala plniť predovšetkým odškodňovaciu funkciu. Navrhovateľ si uvedomuje, že je v právomoci súdu určiť jej výšku, pričom súd by mal prihliadať na všetky zistené skutočnosti, teda najmä na to, že predvolanie na pojednávanie na krajskom súde nebolo navrhovateľovi riadne doručené, zo dňa na deň bol vzatý do výkonu trestu. Za normálnych okolností by mu bola poskytnutá lehota aspoň 30 dní a mal by tak dostatok času na zariadenie si svojich osobných vecí. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase začatia výkonu trestu neboli vzťahy medzi ním a jeho bývalou družkou tak rozvrátené ako po výkone trestu. Počas neho navrhovateľ nemohol byť pri narodení svojho syna a pri následnej starostlivosti o neho. O jeho vývoji bol oboznamovaný len listami od jeho družky, v čom spočíva hlavná nemajetková ujma na strane navrhovateľa.

Zástupca odporca sa na pojednávaní odvolal na svoje písomné vyjadrenie a z opatrnosti vzniesol námietku premlčania, s poukazom na skutočnosť, že na pojednávaní dňa 16.06.2015 bola navrhnutá a zároveň aj pripustená zmena petitu návrhu. Premlčacia doba v tomto prípade uplynula v auguste 2014. Ďalej poukázal na § 17 ods. 4 zákona, ktorý ustanovuje maximálnu hranicu nemajetkovej ujmy, ktorú navrhovateľ niekoľkonásobne prekročil. Ak by aj súd ustálil, že je daná existencia nezákonného rozhodnutia, poukazuje na možnosť konštatovania porušenia zákona a bez finančného odškodnenia nemajetkovej ujmy, ktorú považuje odporca za dostatočnú v danom prípade. Ak by súd nebol tohto

názoru, takisto poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ bol jedenásťkrát súdne trestaný, čo je potrebné vziať do úvahy. Navrhovateľ nebol za úverové podvody de facto potrestaný, a preto je legitímna otázka, či takého protispoločenské konania by mali zostať ešte aj odškodnené.

Navrhovateľ na pojednávaní v rámci svojho výsluchu uviedol, že si je vedomý toho, že má temnú minulosť. Celkovo bol desaťkrát súdne trestaný, pričom päťkrát mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Spolu bol vo výkone trestu odňatia slobody celkovo 10 rokov. Prvýkrát bol odsúdený ako 17 ročný za majetkovú trestnú činnosť, teda za krádeže. Výkon trestu odňatia slobody ako mladistvý vykonával v Sučanoch. Pred predmetným nezákonným odsúdením vykonával dvojročný trest odňatia slobody, a to v období od augusta 2006 do 06.08.2008. Po prepustení chcel začať viesť normálny život a zamestnať sa. V tom čase bolo vedené proti nemu trestné stíhanie v Bratislave a vec prejednával Okresný súd Bratislava II. Prvé pojednávanie bolo vytyčené na september 2008, ktorého sa v dôsledku svojej práceneschopnosti nezúčastnil. Preto bolo pojednávanie odročené na október 2008, na ktoré prišiel. Pred súdom svoju vinu priznal a súd upustil od jeho potrestania, preto nešiel do výkonu trestu. Následne sa zamestnal ako brigádnik u svojich kamarátov, s ktorými vyrastal a ktorí vedeli o jeho minulosti, o jeho odsúdeniach a o jeho povahe. Pracoval ako pomocný vyhadzovač v nočnom podniku v Dubnici nad Váhom do septembra 2009, nakoľko tento podnik vtedy zmenil majiteľa. Takto pracoval brigádne až do začiatku výkonu trestu, do ktorého bol dodaný dňa 21.01.2010. Po práci v nočnom podniku pracoval ako vykladač kamiónov v Dubnici nad Váhom. Na pracovnú zmluvu sa nemohol zamestnať, pretože bol viackrát odsúdený a všade pýtali register trestov. Táto brigádnická činnosť bol zdroj jeho príjmov. Deň pred začatím predmetného výkonu trestu, teda dňa 20.01.2010, prišiel na návštevu k svojim rodičom, kde si odložil 250 eur. U rodičov pred panelákom stretol kamaráta Dušana Mutňanského, ktorý je policajt, a ktorý sa ho spýtal, či vie o tom, že je na neho vydaný príkaz na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody na základe rozsudku Okresného súdu v Považskej Bystrici. Povedal mu, že o tomto nevie, načo mu povedal, že si má ísť túto záležitosť vyriešiť na druhý deň na Krajský súd v Trenčíne. Preto dňa 21.01.2010 išiel na Krajský súd v Trenčíne zisťovať, čo je v tejto veci a čo sa deje. O pojednávaní dňa 12.01.2010 nevedel. Žiadne predvolanie na pojednávanie mu nebolo doručené, nemal odkiaľ vedieť o tomto pojednávaní. Tam mu povedali, že táto vec bola rozhodnutá, a že predmetný spis má u seba v kancelárii predseda senátu. Potom odišiel za svojou obhajkyňou JUDr. Okruckou, ktorá má kanceláriu neďaleko súdu, ktorá ho poslala naspäť na súd do infocentra. Domáhal sa návštevy u predsedu senátu JUDr. Tótha, ktorý rozhodoval v jeho veci, avšak to mu nebolo umožnené, pričom mu umožnili študovanie spisu v infocentre. Tam za ním prišli policajti a dodali ho do výkonu trestu. Vedel, že bol nezákonne odsúdený, nakoľko sa v týchto veciach orientuje a zároveň mu jeho známy príslušník ZVJS poradil čo má robiť. Preto dal písomný podnet na ministerstvo spravodlivosti, z ktorého s ním komunikovala pani Božena Kotrbancová, ktorá mu na jeho podnet odpísala, pričom tento podnet k ničomu nevedol. Preto sa obrátil na prokurátorku dozorujúcu výkon trestu odňatia slobody, ktorá mu dala tri rôzne rozhodnutia. Ona osobne nevidela dôvod na podanie dovolania, na čo sa sťažoval na generálnu prokuratúru. Táto jeho prípad prešetrila a uviedla mu, že dotknutá prokurátorka pochybila, že v tejto veci má pravdu. Preto si sám napísal dovolanie a požiadal súd o ustanovenie obhajcu. Na to mu bol ustanovený obhajca, ktorý dovolanie prerobil a znovu podal pod svojím menom. Následne začal konať dovolací súd, teda Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý zrušil na verejnom zasadnutí predmetné nezákonné rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predsedníčka senátu najvyššieho súdu mu povedala, že už v tom čase existovali dôvody na zastavenie trestného konania, avšak uviedla, že nebude rušiť rozhodnutie súdu nižšieho stupňa. Hneď v tento deň ho prepustili aj z výkonu trestu. Následne Krajský súd v Trenčíne vytyčil pojednávanie na september 2011, avšak v rovnaký deň bol Okresným súdom Trenčín vzatý do väzby v trestnom konaní, v ktorom bol stíhaný za lúpež. V tomto trestnom konaní bol aj právoplatne odsúdený za lúpež zo dňa 26.09.2011 pri prepadaní poslanca Mestského zastupiteľstva v Dubnici nad Váhom. V súčasnosti sa domáha obnovy konania, pretože uvedenú lúpež nespáchal, avšak bol uznaný za vinného ako spolupáchateľ. V súčasnosti je trestne stíhaný pre prečin zanedbania povinnej výživy. V tejto veci bol vydaný trestný rozkaz, proti ktorému podal odpor. Trestné oznámenie v tejto veci na neho podala bývalá priateľka, matka jeho dieťaťa. V súčasnosti je dlh na výživnom približne 2.500 eur. Na sumu 1.194 eur už prebieha aj exekúcia. Čo sa týka samotného výkonu trestu počas nezákonne uloženého trestu, tento bol iný v tom, že bol viac psychicky deprimovaný ako počas výkonu ostatných trestov v dôsledku toho, že si bol vedomý nezákonného odsúdenia a skutočnosti, že priateľka je tehotná a čakajú spolu dieťa. V apríli 2010 mu totiž bývalá priateľka napísala, že je s ním tehotná. S priateľkou sa spoznal, keď maturovala. O dieťa sa pokúšali, u oboch ide o prvé a jediné dieťa. Počas výkonu trestu od mája 2010 do decembra 2010 ho priateľka navštevovala pravidelne jedenkrát mesačne. Iné návštevy nemal, nakoľko otec je od roku 2003

po mozgovej príhode, v súčasnosti nevládze ani poriadne písať, má problém s chôdzou. Mama v tom čase pracovala a takisto nemohla chodiť do väzenia, pracuje aj v sobotu. O tom, že sa mu narodil syn, sa dozvedel približne začiatkom októbra 2010. Po narodení syna za ním raz prišla priateľka aj so synom. Po prepustení z výkonu trestu najvyšším súdom prvé dva mesiace bol pri rodičoch. Od mája 2011 až do septembra 2011, kedy ho opätovne vzali do väzby, bývali spoločne so svojou priateľkou v Dubnici nad Váhom v prenajatom jednoizbovom byte spolu s ich synom. V tom čase na domácnosť riadne prispieval. Vo vzťahu s priateľkou mali iba menšie nezhody, napríklad jej vadilo, že by mal odchádzať z domu kvôli práci. V súčasnosti spolu nekomunikujú, pričom mu minulý rok oznámila, že má nového priateľa. Rozišla sa s ním približne 8 mesiacov od jeho vzatia do väzby v máji 2012. Čo sa týka ich spoločného syna, tak súd rozhodol o jeho povinnosti platiť výživné. O styku nerozhodoval, avšak bývalá priateľka mu nedáva žiadne informácie o ich synovi, a preto podal na Okresný súd Trenčín návrh na úpravu rodičovských práv a povinností k ich synovi. V súčasnosti jeho kontakt so synom nie je žiadny, bývalá priateľka mu ho do výkonu trestu nenosí, ani to od nej nepožaduje. Vzhľadom na riadny vývoj ich syna nechce, aby videl represívne zariadenia, v ktorých sa nachádza. Na syna sa tešil, má ho rád, podľa možnosti mu posielal čokoládu, alebo pohľadnicu, napr. na deň detí. Vzťah s rodičmi mal veľmi dobrý, mali výhrady voči jeho minulosti, voči jeho odsúdeniam, avšak videli, že sa snaží, že má priateľku, tak sa mu snažili odpustiť a pochopiť ho. Po prepustení z výkonu trestu dňa 06.08.2008 chcel viesť riadny život, mal priateľku a plánovali spoločnú budúcnosť. Svadbu neplánovali. Chceli iba spolu žiť a starať sa o maloletého syna. Po prepustení z výkonu trestu vo februári 2011, mal problémy akurát s otcom priateľky, ktorý mal výhrady k jeho osobe. Po nezákonnom odsúdení sa nedokázal zmieriť s tým, ako postupovalo ministerstvo, nakoľko mal pravdu a chceli od neho po podaní podnetu na podanie dovolania rôzne právnické veci, pričom on nemá právnické vzdelanie. Čo sa týka súrodencov má brata a staršiu sestru, avšak nekontaktuje sa s nimi, majú vlastné životy. V trestnom konaní pred Okresným súdom Považská Bystrica sa prejednávali tri skutky, a to dva úverové podvody a jedno ublíženie na zdraví a uznal vinu ohľadne všetkých troch skutkov, avšak odvolanie podal len vo vzťahu k úverovým podvodom, teda k dvom skutkom. Pred Okresným súdom Bratislava II neuviedol sudcovi, že uznal vinu pred Okresným súdom Považská Bystrica vo vzťahu k dvom skutkom, týkajúcich sa úverového podvodu. Počas toho ako je v súčasnosti vo výkone trestu, pomáha otcovi pri jeho zlom zdravotnom stave brat a mama. Čo sa týka majetkovej škody vo výške 200 eur, táto pozostáva z nákladov na známky, zošity a perá, ktoré mu do výkonu trestu posielal jeho otec, a ktoré zakúpil za peniaze, ktoré mu dal 20.01.2010. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, tak on osobne ju vidí najmä v tom, že nebol pri pôrode svojho syna a nemohol ho vidieť po pôrode a byť s ním.

Svedkyňa Petra Porubčanová vo svojom výsluchu uviedla, že navrhovateľ je jej bývalým druhom a otcom jej dieťaťa. Spoznali sa asi v decembri 2008, keď mala 18 rokov a bola v poslednom maturitnom ročníku stredoškolského štúdia. Po dvoch týždňoch čo sa spoznali, začali spolu chodiť a trvalo to jeden rok a jeden mesiac, kedy ho vo februári 2010 zavreli. Vzťah s navrhovateľom bol nudný a vôbec ju nenaplnil. Dôvod, prečo s ním chodila nechcela uvádzať. Vzťah s ním nepovažovala za perspektívny. O jeho minulosti vedela, teda vedela, že 2/3 svojho života si odsedel. Nevadilo jej to, bolo jej jedno čo si robí. Nepovažovala ho za otca svojho budúceho dieťaťa a neplánovala sa za neho vydať. Zo začiatku po jeho uväznení s ním udržiavala kontakt. Asi raz mesačne mu písala. Vo februári 2010 sa dozvedela, že je s navrhovateľom tehotná, pričom dieťa neplánovali. To bol dôvod, prečo listy písala. Všetky listy čo jej on poslal, spálila. V listoch písala normálne veci. Nechcela s ním byť, keď zistila, že je s ním tehotná. Chcela, aby jej pomáhal s malým synom a v tehotenstve. Navrhovateľ ju nútil zotrvať vo vzťahu s ním, dokonca sa jej vyhrážal aj tým, že povybija okná na ich dome. Pokiaľ by bol normálny, stála by o pomoc v tehotenstve, išlo jej o jeho pomoc, avšak nevie, ako by jej bol pomohol, keď nemal peniaze na nič. Je pravdou, že sa o syna zaujímal. Po prepustení navrhovateľa z výkonu trestu sa navrhovateľ zmenil a to k horšiemu. Bol namyslený a sebavedomý, myslel si, že si môže robiť čo chce. Po jeho prepustení sa zhoršil jej vzťah k nemu, chcela sa s ním rozísť, ale on nechcel. Nakoniec sa s ním rozišla, keď bol ešte na slobode. V súčasnosti má priateľa. Do budúca nemá záujem o vzťah s navrhovateľom. Takisto nechce, aby sa stretával s ich synom a ani to nebude. Na navrhovateľa podala trestné oznámenie pre prečin zanedbania povinnej výživy, pretože navrhovateľ si riadne neplní svoju vyživovaciu povinnosť k svojmu synovi. Posielal približne 10 eur mesačne alebo vôbec nič.

Súd za účelom rozhodnutia o návrhu navrhovateľa nariadil pojednávania, na ktorých vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, výsluchom svedkyne a oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to: uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/127/2007, rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 4T/118/2008 zo dňa 21.10.2008, dovolaním navrhovateľa zo dňa 29.10.2010, rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Tdo/52/2010 zo dňa 23.02.2011, uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/32/2011 zo dňa 20.10.2011, potvrdením o prepustení navrhovateľa z výkonu trestu odňatia slobody z 23.02.2011, oznámením o výsledku predbežného prerokovania zo dňa 25.04.2014, výsledkom lustrácie v ZVJS, odpisom z registra trestov navrhovateľa, uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 1Nt/29/2012, listom zo dňa 07.06.2010 na č.l. 152 a zo dňa 07.10.2010 na č.l. 153. Súd nevykonal dokazovanie oboznámením zápisnice svedkyne Petry Porubčanovej v trestnom konaní na základe jej trestného oznámenia, ktorá mala objasňovať jeho vzťah k synovi ako i ich vzťah navrhovateľa a svedkyne, na ktorú poukazoval navrhovateľ, pretože jednak navrhovateľ nevedel riadne označiť, o ktorú zápisnicu sa jedná, ale najmä pre to, že súd zistil okolnosti vzťahu medzi navrhovateľom a svedkyňou a navrhovateľom a jeho synom z výpovede svedkyne vykonanej v tomto konaní, ktorá má vyššiu dôkaznú hodnotu, ako navrhovaný neurčitý listinný dôkaz. Medzi účastníkmi konania nebola sporná skutočnosť, že navrhovateľ bol iniciatívny pri domáhaní sa zrušenia nezákonného rozhodnutia ktorým mu bola spôsobená ujma.

Na základe takto vykonaného dokazovania a na základe skutočností, ktoré medzi účastníkmi konania nie sú sporné, má súd za preukázaný tento, pre rozhodnutie súdu podstatný skutkový stav:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 2T/77/2007 zo dňa 25.09.2007 bol navrhovateľ uznaný vinným v bodoch 1 a 2 pre pokračovací trestný čin úverového podvodu sčasti (v bode 1) ako účastník - pomocník a v bode 3 pre prečin ublíženia na zdraví a pre prečin výtržníctva za skutky, ktoré mal spáchať v bode 1 dňa 10.09.2004, v bode 2 dňa 28.05.2004 a v bode 3 dňa 15.04.2006. Za skutky uvedené pod bodom 1 a 2 rozsudku bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 10 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny. Za skutok pod bodom 3 súd upustil od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom k trestnému rozkazu Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 0T/19/2006 zo dňa 08.08.2006 na 1 rok odňatia slobody. Proti tomuto rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica navrhovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie. O odvolaní navrhovateľa rozhodoval na verejnom zasadnutí Krajský súd v Trenčíne dňa 12.01.2010, ktorý po preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil žiadne chyby odôvodňujúce podanie odvolania a ani odvolaním vytýkané chyby, v dôsledku čoho dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. V odôvodnení uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.01.2010 sp.zn. 2To/127/2007, odvolací súd konštatoval, že nezistil žiadne pochybenia v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku uvádzané navrhovateľom v odvolaní.

Uvedené uznesenie Krajského súdu v Trenčíne navrhovateľ napadol dovolaním zo dňa 29.10.2010, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia a zastavenia trestného stíhania. Rovnako tiež vyslovenia porušenia zákona v neprospech poškodeného. V dovolaní navrhovateľ namietal, že odo dňa 21.01.2010 kedy nastúpil na výkon trestu odňatia slobody uložený mu rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 2T/77/2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/127/2007 v trvaní 3 roky a 10 mesiacov, vykonáva trest odňatia slobody na podklade nezákonného rozhodnutia súdu. Napriek tomu, že Krajský súd v Trenčíne v čase rozhodovania o odvolaní navrhovateľa mal vedomosť o rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21.10.2008 sp.zn. 4T 118/08, právoplatnom dňa 21.10.2008, napadnutý rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25.09.2007, sp.zn. 2T/77/2007 s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1 písm. e) Trestného zákona nezrušil a trestné konanie vedené proti navrhovateľovi nezastavil.

O uvedenom dovolaní navrhovateľa rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí dňa 23.02.2011. Dovolací súd rozsudkom zo dňa 23.02.2011 sp.zn. 3Tdo 52/2010 vyslovil, že napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.01.2010 sp.zn. 2To 127/2007 bol vo vzťahu k navrhovateľovi porušený zákon v ustanovení § 89 ods. 19, ods. 20 zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, § 9 ods. 1 písm. e) Trestný poriadok, § 281 ods. 1 Trestný poriadok a zrušil predmetné uznesenie Krajského súdu v Trenčíne v celom rozsahu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce. Zároveň prikázal Krajskému súdu v Trenčíne, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Konštatoval, že s odkazom na § 89 ods. 19, ods. 20 Trestného zákona je nespochybniteľné, že protiprávne konanie obvineného, ktorého sa dopustil dvoma dielčimi skutkami spáchanými 28.05.2004 a 10.09.2004, a pre ktoré bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici zo dňa 25.09.2007, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.01.2010 na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 10 mesiacov, tvorí čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu úverového podvodu, ktorého sa dopustil dňa 22.09.2004, a pre

ktoré bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21.10.2008, sp.zn. 4T 118/2008 a teda, že v čase rozhodovania Krajského súdu v Trenčíne dňa 12.01.2010 existovala prekážka právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, ktorú predstavoval rozsudok Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 4T 118/2008 zo dňa 21.10.2008, o existencii ktorej Krajský súd v Trenčíne preukázateľne mal vedomosť.

Následne Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 20.10.2011 sp.zn. 2To/32/2011 s poukazom na rozsudok dovolacieho súdu a jeho závery rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku, § 320 ods. 1, písm. c) Trestného poriadku, § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine za skutky uvedené v bode 1 a 2 a uloženom treste odňatia slobody ako aj výrok o náhrade škody rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25.09.2007 sp.zn. 2T/77/2007 s tým, že trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi pre skutky obžaloby Okresnej prokuratúry Považská Bystrica zo dňa 21.05.2007 sp.zn. 1Pv 550/2006 uvedené v bode 1, 2 právne kvalifikované ako pokračujúci trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, 3 Trestného zákona, sčasti ako účastník podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 zastavil.

Navrhovateľ si žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, doručenou Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 18.10.2013, uplatnil právo na náhradu škody spôsobenej uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/127/2007 zo dňa 12.01.2010. O vybavení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bol navrhovateľ upovedomený písomne listom zo dňa 25.04.2014 tak, že ministerstvo žiadosť navrhovateľa posúdilo ako nedôvodnú.

Navrhovateľ bol dňa 21.01.2010 dodaný do výkonu trestu odňatia slobody, na základe príkazu na dodanie do výkonu trestu, ktorý vydal Krajský súd v Trenčíne, po tom, čo nezákonným rozhodnutím zamietol odvolanie navrhovateľa proti rozsudku, ktorým mu bol uložený uvedený trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 10 mesiacov. Vo výkone tohto trestu bol do 23.02.2011, kedy bol na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2011 sp.zn. 3Tdo 52/2010 prepustený z výkonu trestu.

Dňa 18.10.2012 navrhovateľ nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov, na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín sp.zn. 1T/29/2012 z 30.05.2012, v ktorom sa nachádza doposiaľ. Navrhovateľ bol odsúdený za trestný čin lúpeže, ktorý spáchal ako spolupáchateľ dňa 26.09.2011.

Navrhovateľ bol podľa odpisu z registra trestov doposiaľ desaťkrát odsúdený za spáchanie trestného činu, a to v rozpätí rokov 1991 do roku 2012 (nerátajúc odsúdenie, ktoré sa týka nezákonného rozhodnutia v tejto veci), z čoho mu bol päťkrát uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Dňa 22.12.2014 mu bol sprísnený výkon trestu odňatia slobody z ústavu so stredným stupňom stráženia na maximálny stupeň stráženia. Ako uviedol sám navrhovateľ, vo výkone trestu odňatia slobody bol celkovo 10 rokov.

Dňa 29.09.2010 sa navrhovateľovi narodil syn Jakub Porubčan, pričom jeho matkou je Petra Porubčanová, bývalá priateľka navrhovateľa, ktorá vypovedala v tomto konaní ako svedkyňa.

Navrhovateľ je v súčasnosti trestne stíhaný za prečin zanedbania povinnej výživy, pretože si podľa podaného trestného oznámenia riadne neplní vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi Jakubovi.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“ štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v

mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 5 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1, ods.2, ods.3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. Ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Podľa § 8 ods.6 písm.a/ zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zaviniла sama.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods.1, ods.2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods.3, ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (Zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z.z.).

Podľa § 19 ods.1, ods.2, ods.3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia,

plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

Podľa § 136 Občianskeho súdneho poriadku ak možno výšku nárokov zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ak ju nemožno zistiť vôbec, určí ju súd podľa svojej úvahy.

Na zistený skutkový stav súd aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov a vec právne posúdil takto:

Navrhovateľ si v tomto konaní uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nezákonným rozhodnutím, a to uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/127/2007 zo dňa 12.01.2010.

Pred samotným posúdením dôvodnosti návrhu navrhovateľa súd skúmal, či si navrhovateľ splnil povinnosť vopred predbežne prerokovať svoj nárok na náhradu škody podľa § 15 ods.1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Na základe vykonaného dokazovania súd konštatuje, že tomu tak bolo. Preto sa navrhovateľ môže podľa § 16 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci domáhať uspokojenia nároku na súde.

Pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá je objektívnou zodpovednosťou, v danom prípade musí byť splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia. V prvom rade musí byť nevyhnutne preukázaná existencia právoplatného rozhodnutia, ktoré je nezákonné a takéto rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť.

Existenciu nezákonného rozhodnutia súd konštatuje na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Tdo/52/2010 z 23.02.2011, v ktorom je vo výroku vyslovené, že napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 12. januára 2010, sp.zn.. 2To/127/2007 vo vzťahu k obvinenému Henrichovi Koppovi bol porušený zákon. V ďalšom texte výroku tohto rozsudku najvyšší súd dovolaním napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zrušil v celom rozsahu. V dolnej časti strany 9 rozsudku najvyššieho súdu tento uviedol, že porušenie zákona krajským súdom je evidentné.

V súvislosti s argumentáciou odporcu spočívajúcou v tom, že nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu (odporca uviedol, že je tohto názoru, že odvolací súd v prejednávacom prípade nepostupoval v rozpore s ustanovením § 2 ods. 11 Trestného poriadku, ak nevyhľadal a nevykonával stranami nenavrhnutý listinný dôkaz, spis Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 4T/118/2008, jedine vykonaním ktorého by mohol dospieť ku skutkovým a právnym záverom, na základe ktorých bolo zrušené jeho rozhodnutie v dovolacom konaní) a v tom, že ak k nemu aj došlo, uloženie trestu si zavinil navrhovateľ sám (odporca uviedol, že v rámci svojho práva na obhajobu mal navrhovateľ reálnu možnosť navrhnúť vykonanie dôkazu v odvolacom konaní k tej skutočnosti, ktorá nastala po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, avšak pred rozhodnutím odvolacieho súdu o jeho odvolaní, túto možnosť v rámci svojej obrany v odvolacom konaní nevyužil na dosiahnutie priaznivého rozhodnutia v odvolacom konaní a využil ju až v rámci dovolacieho konania), súd uvádza, že akákoľvek polemika o správnosti, resp. zákonnosti uznesenia Krajského súdu v Trenčíne v tomto konaní je zo strany odporcu účelová. Konajúci súd sa v tomto konaní nemôže zaoberať správnosťou, resp. zákonnosťou uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, pretože na to nemá právomoc. Týmito okolnosťami, resp. vlastnosťami rozhodnutia sa zaoberal v dovolacom konaní dovolací súd, ktorý je nadriadený Krajskému súdu v Trenčíne, a nakoniec skonštatoval nezákonnosť uznesenia Krajského súdu v Trenčíne. Rovnakými argumentmi, aké prezentoval v tomto konaní odporca sa dovolací súd zaoberal. Napokon správnosť dovolacích dôvodov skonštatoval aj zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky a navrhoval dovolaciemu súdu, aby dovolaniu vyhovel (ako je uvedené na 6 strane rozsudku Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp.zn. 3Tdo/52/2010). Súd sa v tejto otázke v tomto občianskom súdnom konaní necíti byť kvalifikovanejším na to, aby skonštatoval, že najvyšší súd postupoval nesprávne, ak zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne. Nakoniec rozhodnutie najvyššieho súdu nebolo zrušené a je právoplatné. Je potrebné ho rešpektovať a vychádzať z neho. Takýto postup súdu zodpovedá aj § 135 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku a hlavne § 6 ods.1 druhá veta zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý ustanovuje, že súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody podľa tohto zákona, je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že rozhodnutie je nezákonné.

Pri polemike účastníkov konania o tom, či si navrhovateľ sám zavinil uloženie trestu nie je možné akceptovať argumentáciu odporcu, a naopak je potrebné prisvedčiť správnosti argumentácie navrhovateľa spočívajúcu v tom, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky o vine a treste za spáchaný trestný čin rozhoduje výlučne súd. Navyše naplnenie niektorého z dôvodov uvedených v § 9 Trestného poriadku musí tak súd, ako aj orgán činný v trestnom konaní, skúmať obligatórne a v prvom rade. Ustanovenie § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku (ako jedného z dôvodov neprípustnosti trestného stíhania) je premietnutím čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby za splnenia podmienok totožnosti skutku a totožnosti obvineného. To, že si uloženie trestu nemohol navrhovateľ sám zaviniť, implicitne vyplýva aj z konštatovania najvyššieho súdu, že zo strany krajského súdu došlo k evidentnému porušeniu zákona. Odporca v rámci tejto argumentácie tvrdil, že navrhovateľ si uloženie trestu zavinil sám najmä tým, že v konaní pred Okresným súdom Považská Bystrica sám uznal svoju vinu. K tejto argumentácii súd uvádza, že navrhovateľ nepopieral spáchanie trestného činu ani počas jeho trestného stíhania, ani počas tohto konania, avšak v prípade jeho nezákonného odsúdenia mali súdy, resp. odvolací súd prihliadať na skutočnosť existencie prekážky "res iudicata" v zmysle § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Preto nakoniec aj došlo k nezákonnému odsúdeniu.

Súd na základe uvedeného konštatuje, že k nezákonnému rozhodnutiu, ktorým bol navrhovateľovi uložený trest došlo, pričom uloženie trestu si navrhovateľ nezavinil sám.

Podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, sa odškodňuje skutočná škoda, resp. ušlý zisk a takisto nemajetková ujma, ktoré sú v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, resp. s nesprávnym úradným postupom. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 292/2006, ktorý bol aj publikovaný v časopise Zo súdnej praxe, podľa ktorého atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) sa v právnej teórii definuje ako priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi porušením povinnosti a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba preto škodu „izolovať“ od všeobecných súvislostí a skúmať len to, ktorá príčina ju vyvolala, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku. Pritom je nemenej významné, že pre záver o existencii príčinnej súvislosti nestačí pravdepodobnosť, príčinná súvislosť musí byť vždy s istotou preukázaná (bezpečne zistená), pričom dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného.

Navrhovateľ si v návrhu uplatnil právo na náhradu škody v sume 200 eur, ktorá mu vznikla vynaložením nákladov na písacie potreby, (2x mesačne písacie pero, 2x mesačne linajkový zošit formátu A4, 60 listov) a poštové známky.

Vo všeobecnosti pre občianske súdne konanie platí, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania určitej tvrdenej skutočnosti zaťažuje v konaní toho účastníka, ktorý sa dovoľáva použitia nejakej právnej normy a právneho následku z nej vychádzajúceho. Rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma. Odtiaľ tiež vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena. Aplikujúc uvedené v tomto konaní, súd konštatuje, že dokázanie toho, že navrhovateľovi vznikla škoda 200 eur zaťažuje navrhovateľa. Na základe vykonaného dokazovania súd konštatuje, že toto tvrdenie, resp. táto skutočnosť nebola dokázaná. Existenciu škody mienil navrhovateľ preukázať pôvodne výsluchom svedka, otca navrhovateľa, pričom neskôr pre nedostavenie sa predvolaného svedka na pojednávanie, od tohto navrhnutého dôkazu upustil.

Iný dôkazný prostriedok, ktorý by bol spôsobilý túto skutočnosť preukázať, nebol navrhovateľom súdu predložený ani označený. Nutnosť preukázania tvrdení účastníka konania vyplýva zo skutočnosti, že súdy rozhodujúce spory v občianskom súdnom konaní sú a musia byť pri rozhodovaní nestranné. Ak by súd rozhodoval iba na základe riadne nepreukázaného tvrdenia účastníka konania (ktoré je v rozpore s opačným tvrdením protistrany) automaticky by tým porušil uvedenú základnú zásadu, a to zásadu jeho nestrannosti, ktorej zákonným vyjadrením je § 18 Občianskeho súdneho poriadku. Zásada rovnosti účastníkov konania stanovená v článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je transformovaním zásady rovnosti občanov pred zákonom ustanovenej v článku 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na skutočnosti, že navrhovateľ neunesol vyššie uvedené dôkazné bremeno nie je spôsobilé zmeniť nič ani to, že navrhovateľ nepredpokladal, že bude dodaný do výkonu trestu ihneď, a že v dôsledku toho neexistuje žiadny priamy dôkaz o výške majetkovej škody a takisto ani nepriamy dôkaz, ktorou má byť početná korešpondencia navrhovateľa z výkonu trestu s jeho bývalou priateľkou.

Vzhľadom k nepreukázaniu existencie škody (reálnom úbytku) na majetku navrhovateľa, súd návrh v časti uplatnenej náhrady škody zamietol.

Okrem uvedenej majetkovej škody si navrhovateľ v tomto konaní uplatnil aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú mal utrpieť nezákonným rozhodnutím, a ktorú vyčíslil v sume 500.000 eur. V zmysle § 17 ods.2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nemajetková ujma v peniazoch sa uhrádza poškodenému iba v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a zároveň, ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Preto sa súd zaoberal tým, či v danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadosťučinením. Súd po tomto posúdení má za to, že ujmu, ktorú utrpel navrhovateľ, nie je možné dobre uspokojiť inak ako priznaním nemajetkovej ujmy, pretože jeho trestné stíhanie je skončené. Ide o dokonanú skutočnosť, ktorú nie je možné dodatočne eliminovať, teda vrátiť späť predošlý stav, kedy navrhovateľ nebol odsúdený a nevykonával nezákonný trest. Iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je podľa názoru súdu s prihliadnutím na okolnosti nezákonného odsúdenia a dĺžku vykonaného trestu odňatia slobody dostatočným zadosťučinením. Preto rozhodol aj o priznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi.

Po posúdení návrhu navrhovateľa a jeho argumentácie súd zistil, že navrhovateľ sa domáha jeho odškodnenia za nemajetkovú ujmu, ktorú utrpel jednak na jeho osobnej slobode (1.), takisto v jeho rodinnom živote, zahŕňajúcom jeho rodičovský vzťah k jeho maloletému synovi Jakubovi a jeho vzťah k rodičom (2.), a nakoniec v jeho partnerskom vzťahu s bývalou priateľkou (3.). Každú z uvedených újm súd posudzoval podľa kritérií uvedených v § 17 ods.3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Prihliadal na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

1. Každá fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, medzi inými aj na ochranu pred zásahom do jej osobnej slobody. Osobná sloboda jednotlivca (v materiálnom poňatí) predstavuje po jeho živote a zdraví najvyššiu životnú hodnotu. Ak niet zákonného dôvodu, každý musí toto právo človeka rešpektovať. Toto právo je nadzákonné a je garantované v článku 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení jeho protokolov (Oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) a v článku 17 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky. Hodnota tohto práva je v podstate nevyčísliteľná, je nehmotná a mnohokrát je vzácnejšia ako akékoľvek hmotné zabezpečenie fyzickej osoby. Je však takisto nepopierateľné, že jej hodnota je takisto subjektívna, teda pre každého človeka má jeho osobná sloboda, podľa jeho osobnostného založenia a preferencií, rôznu hodnotu v porovnaní k iným statkom (hmotným i nehmotným).

Súd rozhodujúci o výške náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla navrhovateľovi pri porušení jeho práva na osobnú slobodu, prihliadal okrem iného aj na osobu poškodeného navrhovateľa. Tá je špecifikovaná tým, že navrhovateľ je recidivista, pričom vo výkone trestu odňatia slobody bol spolu približne v trvaní 10 rokov, za úmyselnú trestnú činnosť. Ujma, ktorú utrpí na nezákonnom pozbavení svojej osobnej slobody nemôže byť objektívne taká istá, ako u človeka, ktorý nikdy nebol pozbavený jeho osobnej slobody. Táto okolnosť je významná pre výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú v tejto súvislosti navrhovateľ utrpel. Na podporu názoru súdu slúži aj to, že sám navrhovateľ prostredníctvom

jeho právneho zástupcu uviedol, že navrhovateľovo obmedzenie osobnej slobody je pre neho menej podstatným aspektom celej vzniknutej kauzy. Na druhej strane však súd vzal do úvahy aj okolnosti, za ktorých došlo k nezákonnému rozhodnutiu. V tejto súvislosti je významné, že k porušeniu zákona došlo evidentným spôsobom, čo uviedol vo svojom rozhodnutí dovolací súd. Skutočnosť, na ktorú poukazoval navrhovateľ a to, že sám z vlastnej iniciatívy dosiahol zrušenie nezákonného rozhodnutia nemá zvláštny význam, pretože je prirodzené, že zrušenia nezákonného rozhodnutia sa domáha práve ten, kto ním bol dotknutý. Táto okolnosť teda nie je v danom prípade špecifická, naopak je obvyklá.

2. Pri rozhodnutí súdu o výške náhrady nemajetkovej ujmy súd prihliadol najmä na to, že počas výkonu trestu odňatia slobody na základe nezákonného rozhodnutia, sa navrhovateľovi narodil jeho doposiaľ jediný syn. Je nesporné, že na základe nezákonného rozhodnutia (teda v priamej príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím) vykonal navrhovateľ (nezákonný) trest odňatia slobody od 21.01.2010 do 23.02.2011. Takisto je nesporné a preukázané, že bol vo výkone trestu odňatia slobody aj dňa 29.09.2010, teda v čase, kedy sa mu narodil jeho syn Jakub. Tým je nespochybniteľné, že navrhovateľ bol objektívne obratý o možnosť byť prítomný pri narodení jeho dieťaťa a pri jeho výchove a starostlivosti o neho v počiatočnej jeho života. Táto skutočnosť má na odškodnenie navrhovateľa najvýznamnejší vplyv. To, či by tomu bolo opačne, teda v prípade, že by navrhovateľ nebol vo výkone nezákonného trestu odňatia slobody a či by táto skutočnosť bola prínosom pre výchovu a vývoj dieťaťa navrhovateľa je len hypotetizovaním. Podľa názoru súdu je nespochybniteľné, že aj navrhovateľ (aj napriek jeho osobným pomerom popísaným vyššie) má mať rovnakú možnosť ako každý iný rodič, byť pri narodení jeho dieťaťa a takisto počas prvých dní jeho života. Ide o významnú osobnú stratu, ktorá sa nedá ničím nahradiť a je možné ju len kompenzovať. Túto stratu navrhovateľ utrpel v dôsledku nezákonného rozhodnutia, a preto je nevyhnutné ju odškodniť. Pri výške náhrady tejto nemajetkovej ujmy však súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania. Je zrejmé, že ak sa navrhovateľ dopustil po narodení jeho syna ďalšej trestnej činnosti, za ktorú bol následne odsúdený a bol mu uložený trest odňatia slobody na šesť rokov, jeho postoj k životu vyplývajúci z jeho roly otca, na ktorú sa odvoláva, sa nezmenil. To svedčí aj o tom, že si veľmi neváži svoju rolu otca, a teda nemá pre neho významnejšiu hodnotu. Je objektívne nezodpovedné, ak ani napriek svojmu spoločenskému statusu vyplývajúcejmu z rodičovstva, nie je schopný a ochotný prestať páchať trestnú činnosť. Preto je legitímna pochybnosť o tom, akú subjektívnu ujmu mohol navrhovateľ utpieť, ak v dôsledku nezákonného rozhodnutia nemohol byť pri narodení jeho syna a počas prvých dní jeho života. Táto okolnosť má takisto vplyv na výšku náhrady za nemajetkovú ujmu, a to v negatívnom zmysle pre navrhovateľa.

3. Tvrdenia navrhovateľa o tom, že sa ocitol na periférii spoločnosti ako z hľadiska ekonomického, tak aj sociálnych väzieb, že nezákonná represia, ktorú bol nútený vykonávať nemohla plniť po jej vykonaní preventívnu funkciu, práve naopak, deprivácia a frustrácia z nezákonného obmedzenia a odňatia osobnej slobody vyvoláva opačný efekt, sú podľa názoru súdu rovnako účelové ako jeho tvrdenie o tom, že si našiel priateľku, s ktorou si vybuďoval vážny citovo silný vzťah a tvrdenia o naštrbení vzťahu s jeho rodičmi. Tieto tvrdenia sú vyvrátené vykonaným dokazovaním. Samotná bývalá priateľka navrhovateľa jednoznačne uviedla, že vzťah s navrhovateľom bol nudný a vôbec ju nenapíňal, nepovažovala ho za perspektívny. Navrhovateľa nepovažovala za otca svojho budúceho dieťaťa a neplánovala sa za neho vydať. Nechcela s ním byť, keď zistila, že je s ním tehotná, iba chcela, aby jej pomáhal s malým synom a v tehotenstve. Takisto uviedla, že to bol navrhovateľ, ktorý ju nútil zotrvať vo vzťahu s ním, dokonca sa jej vyhrážal aj tým, že povybíja okná na ich dome. Tvrdenie navrhovateľa o tom, že výkon nezákonného trestu mal za následok narušenie jeho partnerského vzťahu je tak vyvrátené výpoveďou jeho bývalej priateľky, ktorá uviedla, že práve po prepustení navrhovateľa (teda keď bol na slobode) sa zhoršil jej vzťah k nemu, chcela sa s ním rozísť, ale on nechcel. Nakoniec sa s ním rozíšla.

V tejto súvislosti súd uvádza, že je to predovšetkým spôsob života navrhovateľa (páchanie trestnej činnosti) a následne uložené tresty odňatia slobody, ktoré neumožňujú navrhovateľovi viesť riadny život. Navrhovateľ bol od roku 1991 desaťkrát odsúdený za spáchanie úmyselných trestných činov. Teda nie je daná priama príčinná súvislosť medzi týmto nezákonným rozhodnutím a ujmu v uvedenej nemajetkovej sfére navrhovateľa. Navrhovateľom tvrdené, avšak nepreukázané (naopak vyvrátené) tvrdenie o tom, že jeho bývalá priateľka prežívala pocit beznádeje z „arogancie moci“, nie sú významné. Preto sa aj táto argumentácia navrhovateľa, spočívajúca v popisovaní prežívania vzniknutej situácie jeho bývalou priateľkou javia ako účelové. Ustálenie príčin rozpadu vzťahu navrhovateľa a jeho bývalej priateľky tak ako to popisuje navrhovateľ, je len účelovým a nepreukázaným tvrdením. Zhrnúc tieto skutočnosti má

súd za to, že ujma v bývalom partnerskom vzťahu navrhovateľa nie je v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, a teda nie je možné na ňu pri odškodnení navrhovateľa prihliadať.

K rovnakému záveru súd dospel aj pri ujme, ktorú mal navrhovateľ utrpieť v jeho vzťahu s jeho rodičmi. Navrhovateľ žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázal túto ujmu. Naopak zo skutočnosti, ktorú uviedol samotný navrhovateľ, a to, že počas výkonu nezákonného trestu za ním rodičia neprišli vyplýva, že tento vzťah nie je taký, aby nezákonným rozhodnutím utrpel ujmu. Nenavštevovanie navrhovateľa vo výkone testu jeho rodičmi navrhovateľ odôvodňoval tým, že zdravotný stav otca a pracovná vyťaženosť matky, im neumožňovali návštevy navrhovateľa. Tieto tvrdenia vo vzťahu k matke navrhovateľa sa súdu javia účelové, pretože pracovný pomer, nie je objektívne takou skutočnosťou, ktorá by neumožňovala návštevy navrhovateľa. Je zrejmé, že počas pracovného pomeru je možné nepracovať, existujú voľné dni, prípadne dovolenka. Je len na rozhodnutí zamestnanca, akým spôsobom využije voľné dni, kedy nepracuje. To, či by otec navrhovateľa prišiel navštíviť navrhovateľa do výkonu trestu, ak by mu to zdravotný stav umožňoval, navrhovateľ nepreukázal. O nedostatku intenzívneho vzťahu rodičov k navrhovateľovi svedčí to, že navrhovateľ sa od svojej mladosti dopúšťa páchania trestných činov. Je zrejmé, že žiadny rodič nemôže mať pozitívny vzťah k takejto skutočnosti. Preto súd aj v tejto súvislosti konštatuje, že má za to, že ujma vo vzťahu navrhovateľa k jeho rodičom nie je v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, a teda nie je možné na ňu pri odškodnení navrhovateľa prihliadať.

K priznanej výške náhrady nemajetkovej ujmy súd uvádza nasledovné:

Súd predovšetkým považuje za potrebné uviesť, že výška navrhovateľom požadovanej náhrady celkom zjavne nezodpovedá zákonným kritériám na jej určenie podľa § 17 ods.3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a takisto nezohľadňuje zákonný limit tejto náhrady.

V zmysle § 17 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nemôže byť v čase rozhodnutia súdu priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške presahujúcej sumu 19.000 eur, pretože výška minimálnej mzdy je aktuálne 380 eur mesačne (podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 297/2014 Z.z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2015). Podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, je výška odškodnenia poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi maximálne päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Pritom maximálna výška odškodnenia podľa uvedeného zákona sa poskytuje v prípadoch, kedy bola poškodenému spôsobená ujma na zdraví, dokonca smrť.

Uvedené ustanovenie, ktoré upravuje tzv. limit náhrady nemajetkovej ujmy, je účinné od 01.01.2013. V danom prípade bolo nezákonné rozhodnutie vydané, pred účinnosťou tohto ustanovenia. Aj keď súd pripúšťa opodstatnenosť v právnej teórii uvádzaného možného výkladu, že toto ustanovenie by sa nemalo použiť v prípade, ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané pred účinnosťou novely, ktorou bol zavedený tento limit (napr. z dôvodu popretia princípu úplného odškodnenia, porušenia zákazu retroaktivity a pod.), je však toho názoru, že vzhľadom k neexistencii prechodných ustanovení k novele zákonom č. 412/2012 Z.z., nie je možné postupovať ináč, ak má byť zachovaná zásada, že súdy zákony aplikujú a nie ich tvoria. Ak by zákonodarca mienil upraviť túto otázku inak, uviedol by to v uvedenej novele. Naopak v dôvodovej správe k zákonu č. 412/2012 Z.z. je uvedené, že „zavedením novej úpravy sa stáva pôvodná právna úprava bezpredmetnou, a preto nie je potrebné, aby bola naďalej súčasťou zákona“. Z uvedeného je zrejmý úmysel zákonodarcu aplikovať tento limit na všetky prípady (s ohľadom na čas jej vzniku) zodpovednosti za škodu. Takisto podľa názoru súdu nejde prijatou novelou o odňatie už existujúceho práva, pretože právo na náhradu nemajetkovej ujmy nebolo poškodenému odňaté. Existencia a zistenie tohto práva je v konečnom dôsledku podmienkou pre rozhodnutie súdu o splnení povinnosti odporcu na jej náhradu. Nie je možné zamieňať právo na náhradu nemajetkovej ujmy s právom na konkrétne peňažné plnenie, ktoré vzniká až rozhodnutím súdu o výške náhrady nemajetkovej ujmy (povinnosti odporcu na jej náhradu). Táto konkrétna náhrada nie je v čase rozhodnutia súdu daná, ešte neexistuje, vzniká až právoplatnosťou rozhodnutia súdu o jej priznaní, teda aj o jej výške, na základe úvahy súdu. Rovnaký mechanizmus, princíp, platí aj pri vzniku omeškania, kedy súdy vo svojej rozhodovacej činnosti skonštatovali, že do omeškania s plnením nemajetkovej ujmy sa povinný subjekt dostáva až po uplynutí paričnej lehoty podľa rozhodnutia súdu.

Vyššie uvedené je však bez zásadnejšieho významu pre rozhodnutie súdu o návrhu navrhovateľa, pretože podľa názoru súdu v danom prípade patrí navrhovateľovi náhrada nemajetkovej ujmy v nižšom rozsahu, akým je limit po uvedenej novelizácii.

Súd v zmysle § 136 Občianskeho súdneho poriadku podľa svojej úvahy priznal navrhovateľovi proti odporcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur. Takúto náhradu podľa názoru súdu nemožno považovať za symbolické odškodnenie, ako by sa to mohlo javiť porovnávajúc výšku žalovanej náhrady. Práve naopak, náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú súd navrhovateľovi priznal proti odporcovi zohľadňuje osobu navrhovateľa a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých ku škode došlo a závažnosť následkov, ktoré mu vznikli. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd vzal do úvahy aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorých tento súd vyslovil porušenie článku 5 ods. 1 Dohovoru v súvislosti s nezákonnou väzbou. Ide napríklad o prípad Winkler proti Slovenskej republike, v ktorom tento súd dňa 17. júla 2012 rozhodol o tom, že Slovenská republika porušila článok 5 Dohovoru (právo na osobnú slobodu a osobnú bezpečnosť) a sťažovateľovi, ktorý bol nezákonne vo väzbe od 26. mája 2005 do 15. novembra 2005 (viac ako 5 a pol mesiaca) priznal z titulu nemajetkovej ujmy sumu 8.000 eur. Prihliadol pritom aj na čiastočné odškodnenie, ktoré sťažovateľovi (z tohto titulu) priznal Ústavný súd Slovenskej republiky v sume 2.323,57 eur (70.000,-Sk). Sťažovateľ pritom požadoval sumu 163.646 eur. V jednom z najnovších rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, a to rozsudkom z 2. júna 2015 v prípade Yegorov proti Slovenskej republike, tento súd priznal sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 26.000 eur za niekoľko rokov trvajúcu nezákonnú väzbu, pričom sťažovateľ požadoval 100.000 eur z titulu majetkovej škody a 150.000 eur z titulu nemajetkovej ujmy.

Obdobne rozhodoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky, a to napr. v náleze sp.zn. I.ÚS 250/2014 z 24.09.2014, kedy odškodnil nemajetkovú ujmu za porušenie vnútroštátneho práva pri vzatí obvinených sťažovateľov do väzby a jej výkone od 14.03.2014 do 30.05.2014 sumou 1.000 eur alebo v náleze sp.zn. II. ÚS 193/2014 z 30.07.2014, kedy odškodnil nemajetkovú ujmu za porušenie vnútroštátneho práva pri rozhodovaní o prepustení z výkonu väzby, kedy príslušná prokuratúra nekonala v zákonných lehotách a fakticky o približne 24 dní predĺžila trvanie väzby obvinenej osoby, a to sumou 1.000 eur.

Súd uvedené uviedol preto, že primeranosť nemajetkovej ujmy treba vždy posudzovať, aj v kontexte s rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá sa týka náhrad nemajetkovej ujmy. Uvedené priznané výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy však nie je možné prevziať automaticky do každého iného rozhodnutia. Sú potrebné na určenie určitého rámca, v ktorom by sa mala priznaná náhrada v konkrétnom prípade pohybovať a priznať by sa následne mala s prihliadnutím na okolnosti uvedené v § 17 ods.3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktoré sú zistené v konkrétnej prejednávanej veci. Takisto je nutné dodržať aj vyššie spomínaný limit uvedený v § 17 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V ustálenej judikatúre súdov Slovenskej republiky takisto naďalej platí, že pri posudzovaní náhrady nemajetkovej ujmy nie sú rozhodujúce subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom čase a mieste vnímala aj každá iná fyzická osoba. Výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy by mala odzrkadľovať snahu o spravodlivé rozhodnutie, ktoré zodpovedá realite a môže byť takto prijímané všeobecne.

Súdom ustálená výška nemajetkovej ujmy v tomto konaní podľa názoru súdu plní aj svoje dve primárne funkcie, a to funkciu satisfakčnú (reparačnú) a funkciu preventívnu (odradzovaciú). Teda napráva nezákonnosť a primerane odškodňuje poškodeného navrhovateľa (vrátane nemajetkovej ujmy) a takisto pôsobí na odporcu, aby sa v budúcnosti vyvaroval nezákonnému rozhodnutiu. Súd vzal do úvahy aj okolnosti, za ktorých došlo k nezákonnému rozhodnutiu, teda to, že v prípade odsúdenia navrhovateľa nebol dodržaný zákon a iba z iniciatívy navrhovateľa (využitím mimoriadneho opravného prostriedku) došlo k zrušeniu nezákonného rozhodnutia. Takisto vzal do úvahy okolnosti uvádzané vyššie (najmä na stranách 21 až 23) a aj to, že navrhovateľ pred výkonom trestu odňatia slobody na základe nezákonného rozhodnutia mal príjem iba z brigádnickej činnosti, pretože nebol v žiadnom pracovnom pomere.

Ak navrhovateľ poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/185/2011, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo dňa 07.07.2010, sp.zn. 6C/164/2008, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu škody vo výške 120.000 eur s príslušenstvom, súd v tejto súvislosti uvádza, že vo veci, ktorú prejednával Okresný súd Topoľčany sa jednalo o navrhovateľa, ktorý

bol trestne stíhaný viac ako 10 rokov (v rámci ktorého takisto vykonal nezákonný trest odňatia slobody v trvaní viac ako 5 mesiacov, rozsudok ukladajúci trest bol zrušený a po obnove konania bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby). Súd v tejto veci rozhodoval na základe inej právnej úpravy, a to zákona č. 58/1969 Zb., pričom náhradu nemajetkovej ujmy priznal podľa čl. 5 ods.5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Táto právna úprava v tom čase neustanovovala žiadne limity tejto náhrady, ale ani kritériá, pre jej určenie. V uvedenom prípade boli zistené následky na strane poškodeného iné ako v prejednávanej veci u navrhovateľa, pričom išlo o závažnejšie následky s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho rodinný, spoločenský a pracovný život (rozvod manželstva, obmedzenie podnikania poškodeného). Je potrebné však uviesť, že podľa zistenia konajúceho súdu bol rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo dňa 07.07.2010, sp.zn. 6C/164/2008 (spolu s rozsudkom odvolacieho súdu), na ktorý sa navrhovateľ odvoláva, neskôr zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.09.2013 sp.zn. 6MCdo/15/2012. O neskoršom stave, resp. výsledku konania po tomto zrušení, súd nemá vedomosť. V tomto uznesení dovolací súd naopak uviedol, že rovnako ako generálny prokurátor nepovažuje za riadne odôvodnený záver o primeranosti prisúdenej sumy 120.000 eur bez zohľadnenia ďalších právnych predpisov upravujúcich obdobnú problematiku a bez náležitého porovnania nároku žalobcu s týmito ďalšími predpismi, napríklad v čom je nemajetková ujma žalobcu (v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote) vzniknutá v príčinnej súvislosti s vadným pozbavením osobnej slobody (v trvaní päť mesiacov) väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, resp. s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania. Preto je táto argumentácia navrhovateľa nepresvedčivá.

K argumentácii navrhovateľa, v ktorej poukazoval na stav slovenskej justície súd uvádza, že obraz justície v očiach verejnosti nemôže byť podkladom pre rozhodnutie súdu, pretože zlý obraz verejnosti nemôže mať vplyv na konkrétnu ujmu navrhovateľa. V opačnom prípade, by súd odškodňoval povest' justície a nie konkrétnu ujmu na strane navrhovateľa. V danom prípade nemožno uvažovať v rovine, ktorú načrtol navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca, že slovenská justícia zničila životy a budúcnosť členom mladej, vznikajúcej rodiny, nakoľko toto tvrdenie je vyvrátené výpoveďou svedkyne, bývalej priateľky navrhovateľa, ktorá celkom jednoznačne uviedla, že príčinou rozchodu s navrhovateľom bolo správanie sa navrhovateľa po prepustení na slobodu. V súčasnosti to nie sú súdy, ktoré majú negatívny vplyv na rodinný život navrhovateľa, ale jeho skutočný vzťah s jeho bývalou priateľkou, ktorá na neho podala trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy a skutočnosť, že ho sama nechce informovať o ich spoločnom synovi.

K argumentácii navrhovateľa, v ktorej poukazoval na to, že v prípade absencie justičného omylu v navrhovateľovom prípade, by prežívanie tehotenstva navrhovateľa a následné umožnenie výchovy a starostlivosti o jeho syna, mohlo navrhovateľov pozitívny životný reštart ešte umocniť, opierajúc toto tvrdenie o výskumy Oregon State University a Northwestern University súd uvádza, že jednak nemá výsledky tejto štúdie preukázané, a jednak je potrebné uviesť, že súd rozhoduje o konkrétnom poškodenom, a nemôže vziať do úvahy všeobecné výsledky výskumu, ktoré nemajú žiadny vzťah ku konkrétnej veci. Je všeobecne známe, že zo všeobecných pravidiel existujú výnimky, preto poukazovanie na všeobecné štatistiky nemôže mať význam pre rozhodnutie súdu v konkrétnej veci. V tejto súvislosti súd uvádza, že výsledky tejto štúdie sú tak všeobecné, že ak by aj bola riadne preukázaná, nemohla by ovplyvniť rozhodnutie súdu v danom prípade. Pri poukazaní na hladinu testosterónu u mužov ako na výrazný kriminogénny faktor, vzniká takisto legitímna otázka, prečo sa dopúšťajú násilného kriminálneho správania aj ženy, ktorých hladina testosterónu je výrazne nižšia ako u mužov.

Právny zástupca navrhovateľa takisto uviedol, že súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy, by mal prihliadať na všetky zistené skutočnosti, teda najmä na to, že predvolanie na pojednávanie na krajskom súde nebolo navrhovateľovi riadne doručené, zo dňa na deň bol vzatý do výkonu trestu a za normálnych okolností by mu bola poskytnutá lehota aspoň 30 dní a mal by tak dostatok času na zariadenie si svojich osobných vecí. V tejto súvislosti súd uvádza, že skutočnosť doručenia, resp. nedoručenia predvolania na pojednávanie na krajskom súde nemá vplyv na výšku nemajetkovej ujmy, pretože ide málo významnú skutočnosť. Táto skutočnosť je čiastková, nevýznamná pri rozhodných okolnostiach, ktorými sú najmä osoba poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých k ujme došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Takisto nie je pravdou, že za normálnych okolností by mu bola poskytnutá lehota aspoň 30 dní a mal by tak dostatok času na zariadenie si svojich osobných vecí, pretože podľa § 408 ods.1 Trestného poriadku len čo sa rozhodnutie, podľa ktorého sa má vykonať

trest odňatia slobody, stalo vykonateľným, predseda senátu odvolacieho súdu ihneď vydá príkaz na zadržanie odsúdeného na účel jeho dodania do výkonu trestu odňatia slobody a zároveň nariadi výkon trestu odňatia slobody a dodanie odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody, ak mu bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci dva roky, čo bolo splnené v prípade nezákonného odsúdenia navrhovateľa.

Zástupca odporca na pojednávaní dňa 16.06.2015 z opatrnosti vzniesol námietku premlčania, s poukazom na skutočnosť, že na tomto pojednávaní bola navrhnutá a zároveň aj pripustená zmena petitu návrhu. V tejto súvislosti súd uvádza, že súd pripustil zmenu návrhu na začatie konania pre to, že navrhovateľ si uplatnil oproti pôvodnému návrhu úroky z omeškania iba z majetkovej škody. Námietka premlčania vznesená odporcom nie je dôvodná. V danej veci ide o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 8 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pri ktorom podľa § 19 ods.2 tohto zákona, právo na jej náhradu podlieha premlčaniu len v tzv. subjektívnej trojročnej lehote podľa § 19 ods.1 uvedeného zákona. Návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 12.05.2014, pričom o práve na náhradu škody sa dozvedel navrhovateľ dňa 23.02.2011 na verejnom zasadnutí, na ktorom dovolací súd zrušil predmetné nezákonné rozhodnutie. Podľa § 19 ods.3 zákona lehota neplynula počas predbežného prerokovania nároku odo dňa podania žiadosti, do skončenia jej prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov, teda od 18.10.2013 do 18.04.2014 (šesť mesiacov). Je teda zrejmé, že premlčacia doba troch rokov plynula navrhovateľovi do 23.08.2014, pričom navrhovateľ si uplatnil právo na náhradu škody na súde v čase, kedy mu ešte neuplynula (dňa 12.05.2014).

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ si po pripustení zmeny návrhu na začatie konania uplatnil úroky z omeškania iba z majetkovej škody, ktorú mu súd nepriznal, súd nemohol priznať navrhovateľovi úroky z omeškania zo sumy 200 eur. Nad rámec potreby rozhodnutia však súd uvádza, že podľa § 16 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení účinnom, teda účinnom od 01.01.2013), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku na súde. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. V zmysle uvedeného mohlo nastať omeškania odporcu v danom prípade dňom uplynutia šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, pretože oznámenie ministerstva spravodlivosti, že neuspokojí nárok navrhovateľa bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené až dňa 05.05.2014. Preto poukazovanie odporcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/185/2011, v ktorom sa najvyšší súd opieral o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Co 15/97, a ktoré oba vychádzali z inej právnej úpravy ako je v súčasnosti účinná (prítom účinné už v čase začatia tohto konania), nie je správne.

Vzhľadom k uvedeným dôvodom súd navrhovateľovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur a vo zvyšnej časti návrh zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 150 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku, pretože navrhovateľ aj odporca boli v konaní čiastočne úspešní. Navrhovateľ bol vzhľadom na výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy úspešný v pomerne nepatrnej časti, avšak súd prihliadal najmä na predmet tohto konania, teda na to, že toto konanie bolo vyvolané nezákonným rozhodnutím odporcu a takisto na skutočnosť, že výška plnenia závisela na úvahe

súdu. Samotný predmet konania súd považuje za dôvod hodný osobitného zreteľa, preto odporcovi náhradu trov konania, ktorú si v konaní uplatnil nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.(§ 205 ods.1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že :

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p.,
- b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozdujúcích skutočností,
- d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.